

[Rytter.]

ligheden afgørende er det Cirkulære, der er tilstillet Rigsadvokaten, og som denne saa lader gaa videre. Og det, jeg beklager mig over, er, at dette Cirkulære først er kommet frem fra Ministeren til Rigsadvokaten 2 1/2 Maaned efter, at vi med Dags Varsel har vedtaget den paagældende Lov. Det er det, jeg beklager mig over. Justitsministeren har ikke andet at sige dertil, end at han har talt med Rigsadvokaten.

Det er ogsaa en Misforstaaelse, at Justitsministeren i den Forstand skulde tale med Rigsadvokaten om Sagen, for Udvalget havde ikke spurgt, om Ministeren var sindet at udfærdige et saadant Cirkulære. Nej, det var Justitsministeren selv, der vilde udfærdige et saadant Cirkulære. Det var naturligt, at han talte med Rigsadvokaten, men ikke for at lempe paa, hvad der skulde staa i Cirkulæret. Rigsadvokaten skulde have en Ordre, stemmende med, hvad vi var blevet enige om, men en saadan Ordre har den højtærede Justitsminister ikke fremlagt for os, ikke engang hævdet, at han har givet den. Altsaa tror jeg, jeg kan gaa ud fra, at det ikke er sket.

Det forekommer mig ogsaa mindre korrekt, for ikke at sige utilladeligt, at den højtærede Justitsminister i det paagældende Cirkulære henviser Rigsadvokaten til at læse Folketingsudvalgets Betænkning vedrørende Spørgsmaalet om Personer under 18 Aar, naar den højtærede Minister ved, at det, der stod i Folketingsudvalgets Betænkning, var ændret af Folketinget selv, af alle Ordførerne og Justitsministeren i Forening, under anden Behandling, og at det yderligere var slaaet fast af Landstinget, idet man her netop sluttede sig til den Udtalelse, der var fremsat under anden Behandling i Folketinget. Ikke desto mindre nævner Justitsministeren i dette Cirkulære kun Folketingsudvalget, hvorved der maa fremkomme en helt forkert Indstilling i Strid med hele Rigsdagens Standpunkt til dette Spørgsmaal.

Den højtærede Justitsministers andet Argument var, forstod jeg, at Domstolene kunde jo ogsaa afvise en Sag. Ja, det kunde de, og som jeg var inde paa, var der en vis Tilskyndelse dertil. Men alligevel er det en fuldkommen Misforstaaelse, at det er Domstolene, der skulde afvise Sagerne. Nej, det er Statsadvokaten, der ikke skal rejse Sagerne, det er Justitsministeren, der skal paatage sig den ubehagelige Opgave at sige: Her skal ikke rejses Sag. Justitsministeren maa som Landets øverste Repræsentant paa dette Omraade ikke

sige til Frihedsraadet eller Københavnsledelsen: Nu skal jeg rejse Sag, saa maa Domstolene om det. Nej, Justitsministeren maa sige til dem: Jeg rejser ikke denne Sag, for jeg har lovet i Rigsdagen, at det skal ikke ske, hvor der er Tale om den Slags ubetydelige Forhold. Ministeren kan ikke henskyde sig under dette: Jeg lader Domstolene afgøre det. Thi Domstolene er i den Tvangssituation, at hvis der idømmes Straf i en Sag, er Straffens Minimum 4 Aar.

Saa siger den højtærede Justitsminister: Ja, men nu bliver Sagerne appelleret til Højesteret, og derigennem vil vi faa en Vejledning. Jeg har takket Justitsministeren for, at Sagerne bliver appelleret til Højesteret, og for, at Ministeren, da jeg opsøgte ham i den Anledning, beredvilligt gav sit Samtykke hertil. Men det er jo en fuldstændig Misforstaaelse her at henvise til Højesteret. Højesteret giver ingen Vejledning om, hvilke Sager der skal anlægges for Domstolene, Højesteret udtaler sig om, hvorvidt de Domme, der er afsagt, er for strenge eller for milde ifølge Loven. Men om Justitsministeren har opfyldt sit Løfte om ikke at lade anlægge Sag, har Højesteret ikke noget med at gøre. I den Henseende er Justitsministeren den højeste Myndighed her i Landet, og han kan ikke dør vejledes af Højesteret. Højesteret kan sige: Os forekommer den Straf for streng eller: Vi synes ikke, Straffen er streng nok; men Højesteret kan ikke sige: Denne Sag burde ikke have været anlagt.

Det var den ene Betragning, den højtærede Minister var inde paa, og min Hovedindvending mod Justitsministeren med Hensyn til de strenge Domme. Jeg ser ikke, at Justitsministeren har rokket ved noget som helst af det, som her er fremført, dels af mig, dels af Ordføreren for det radikale Parti og dels af det ærede Medlem Hr. Elmquist, som begge har været inde paa det samme, fordi det støder os alle sammen. Vi føler os krænket i vor Retsfølelse, idet vi er gaaet med til en Lov under en bestemt Forudsætning, som ikke er blevet opfyldt. Det er en uskreven Lov her i Rigsdagen, at en Betænkning maaske ikke er afgørende over for Domstolene, de skal dømme efter Loven; men det er tillige en uskreven Lov, at en Minister, der er gaaet ind paa det, der staar i Betænkningen, har en Pligt over for Rigsdagen til at gennemføre det, en endnu større Pligt, end om det var juridisk fastslaaet i en eller anden Lov. Saa-dan opfatter jeg Situationen her i Rigsdagen.

En anden Indvending, som Justits-